

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Λέγοντας τα λόγια αυτά ήλπισε τα χέρια του στον έτοιμο-ροπο τοίχο, ζητώντας να τραβήξει μια άπ' τις πέτρες...

— Τό νοσ σου Τζέφρεϊ ! μου φώναξε ο Ουίλλιαμ.
'Ο Στήβενς τράβηξε τόν ογκώλιθο άπ' τόν τοίχο, τόν σήκωσε ψηλά και τόν έβραζε πάνω στον καθηγγητή μ' όλη του τήν δύναμη, άφηνοντας ένα σερμυδι ούρλιασμα...

'Ο καθηγγητής πρόφτασε κ' έπεσε κάτω μπρούμυτα. 'Η πέτρα πέρασε πλάι του κ' έπεσε πάνω στο σαρδί τών φρεάτων πάνω-τάς τα θρούφαλλα. 'Αν ο Ουίλλιαμ άργουσε λίγο να ριχτεί κάτω με τήν πολλιά θάταν νεκρός.

Συγχρόνως έπροβόλησα έναντιόν του τέρατος αύτου, 'Η σφαίρα τών πέτρων στο λαμόν έβόδησε μαζί τών έκαμα να πονήση. Μολαταύτα άντι να ριχθεί έναντιόν μου πήδησε κατά του καθηγγη-τού. 'Ο Ουίλλιαμ όμως πρόλαβε, σημάθηκε στα γόνατα και πρότεινε τόν Ιερό άρτο. 'Ο Στήβενς παρφώθηκε στη θεία του. 'Η όργη του ήταν άκωρηγρητή. Κι' άπότομα έκαμα έναν πηδο προς τό μέρος μου για να μ' άρπίξει άπ' τό λαμόν.

Τού πρότεινα τότε τό χρυσό μου σταυρό κ' άναγκάσθηκε να ύποχωρήση. Στο μεταξύ αύτό ο Ουίλλιαμ είχε σημάθει άπάντα και του δίχτημα μ' αύτός.

— Πυροβόλησε τόν Τζέφρεϊ !... Πυροβόλησε, μου φώναξε και σήκωσε μ' ο ίδιος τό περιστροφό του και τόν σημάδεψε.

'Ο Στήβενς κατάλαβε πως τήν είχε άσχημα. Παρά τήν τερα-τώδη δύναμή του, έτρεξε κοντά στο φρέατον, στο όποιον βρισκόταν ή Ντολλυ, φροντίζοντας να μη τό άγ-γίση.

Αέτό τόν έσωσε προς τό παρόν, γιατί δέν μπορούσαμε να τόν πυρο-βόληση, φοβόμενοι μήπως ή σφαί-ρες μας άστοχίσουν και σκοτώσουμε τήν νέα.

Μολαταύτα ή θείας του τέρατος ήταν περίσημη. Ο καθηγγητής με συγ-κράτησε και τού φώναξε :

— Παραδόσου !

'Αντί ν' άπαντήσει ο βρωμόλακας ούρλιαξε άγρια.

— Παραδόσου ! φώναξε πάλι ο καθηγγητής. Είσαι χαμένος. Τίποτα δέν μπορεί να σι γλυτώση. Θα σέ πιάσουμε. 'Η άνατολή του ήλιου πλησιάσει...

Τότε για πρώτη φορά ο Στήβενς κύταξε έξω άπό τό χάλασμα του τοίχου κ' άνατρίχασε.

'Η άνατολή του ήλιου ήταν ζή-τημα δευτερολέπτου.

— 'Η ημέρα αύτή εινε ή τελευ-ταία τής ζωής σου ! τού φώναξε ο καθηγγητής. Σήμερα, κατηρομείς,θά ξαναγεννηθείς στην Κόλαση !...

— Σπείλι ! ούρλιαξε, τρίζοντας τα δόντια του ο Στήβενς.

— Βρίξε όσο θέλεις... Σ' έχουμε στα χέρια μας !

'Έξαφνα όμως ή μορφή του Στή-βενς άστραψε γεμάτη χαρά κ' έλ-αίδια. Τά μάτια του κινεζαζαν έξω άπ' τό χάλασμα του τοίχου προσ-πικιά.

— Σπείλι ! φώναξε, σκουλήκια !... Βρωμεροί θνητοί, θα μου τό πληρώσετε .. Νά, έρχονται !... Έρχονται...

'Ανησυχίασε και γυρίσασε προς τό χάλασμα...

Είδεμα τότε στην όχθη του ποταμού ένα άληγη να πλησιάζη στα έρπιαμα, έναν ύψηλόσωμο και άπαίσιο κακοήργο, ο όποιος κρατούσε ένα ρόπαλο στο χέρι...

Είμαστε γερασμένοι και οι δύο και τόν κινεζάτζαμα όταν, έντε-λώς ξαφηνικά, δέχτημα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι, που μου πουδούσανε τό μυαλό !...

Τό πώς μου σκοτώτημα !...

'Ακουσα βαριά πατήματα, κραυγές, βλαστήμιες, περιβολι-σμούς κ' έπειτα τίποτα-τίποτα άπολότως. Λησθηθήμα...

Τι είχε συμβεί !

'Ο Στήβενς βλέποντας ότι τήν έχει άσχημα, φρόντισε να έπι-φαιλήθη τής άνησυχίας μας και τή στιγμή που κινεζάτζαμα έξω άπό τό χάλασμα του τοίχου, πήδησε προς τό βάθος τής καταστροφής και χάθηκε μέσα στα σκοτάδια. Παρτώντας πλάι μου,μου χέρισσε ένα δυνατό χτύπημα με μία πέτρα που κρατούσε στα χέρια του.

'Ο καθηγγητής αποβόλησε έναντιόν του κατ' επανάληψιν δέν μπόρεσε όμως να καταλάβη άν τόν πέταχαν ή όχι ή σφαίρας. 'Υ-στερα έβιασθη μπροστά μου και φρόντισε να μου δείση τό τραύμα

και να με φέρη στις αισθήσεις μου. Μόλις άνοιξα τά μάτια μου πύταξα γύρω μου τρομαγμένος.

— Έφους ! ρώτησα.

— Δυστυχώς ναι ! τή γλύτωση κ' αύτή τή φορά, μου είπε στε-νοχωρημένος ο Ουίλλιαμ.

Και πρόσθεσε :

— 'Ας μήν χάνομε καιρό, άγαπητέ μου Τζέφρεϊ. 'Υπόχρεο είν-δονας να μαζευτούθιν έδω άπ' τή μια στιγμή ως στην άλλη διάφοροι κακοποιοί.

Σημάθημα άπάνω και τρέξαμε άμέσως στο φρέατρο, μέσα στο όποιο βρισκότανε ή μίς Ντόλλυ. Τό άνοίξαμα και βρήκαμα τήν πακούτιχη νέα χωρή και τρομαγμένη.

Μόλις μάς άντίκρουσε,μας ρώτησε τραυλίζοντας άπό τό φόβο της.

— Δέν σάς συνέβη κανένα κακό. 'Ακουσα φωνές και πυροβο-λισμούς.

'Ο καθηγγητής τής έδοξε τό χέρι και τής είπε όλο καλωσύνη :

— Μην άνησυχής, καλό μευ παιδί. Κάθε πίνδυνος παρήλαθε.

— Θα φύγομε λοιπόν ; ρώτησε ή νέα.

— Ναι. Είμαστε έντελώς έλευθεροί να πηγαίνομας, τής άπάν-τησε ο καθηγγητής και συγχρόως μου ψιθύρισε :

— 'Αρκεί να βρούμε τήν έξοδο !

Βγήλαμα τήν Ντόλλυ άπό τό φρέατρο, τής άφαιρέσαμε τά σχοι-νά με τά όποια τήν είχαμε δέσει μ' έτοιμασθήματα να φύγομα.

'Έξαφνα ο καθηγγητής γύρισε και μου είπε :

— Μά μεγάλη μου λύπη φάγα. Είνε ή πό κατάλληλη περίσταση ν' αναπαύομας τό κρησφύγετο αύτου του άβλίου. Κεταίξ ο ήλιος άνέτειλε... Και άσφαλώς τό τέρας αύτό θα έχει πάσει στο λήθαργό του.

— Έχασε δίπνο, τού είπα : Είνε μάλιστα ζήτημα αν προλάβη να καταφύγη στο μέρος που κερβίται συνήθως.

— 'Ας εύχθώμας, ψιθύρισε ο καθηγγητής, να τίν συναντή-σουμε πάπου άνθ θα φαγομας για τήν έξοδο. 'Εμπρός βαδί-ζετε...

'Η Ντόλλυ τουργούριζε άπό τό πρωί-νό ποτό.

'Ο καθηγγητής τό άντελήθη και έ-ζευε έξαιρετικά συγνήρη. Και χωρίς τό διαστάσι καθόλου ήβγαλε τό σπαμά-κι του και τό έβριξε στους ώμους της.

'Η Ντόλλυ διέθλησε να τό δεχθή.

'Ο καθηγγητής όμως έπέμεινε τόσο, άστε άρχισα να ύποπτευομαί ότι στην καρδιά του είχε γεννηθή κάποιο τρο-μερό αίσθημα για τήν πανέμορφη νέα.

Προχωρήσαμε προς τό βάθος τής στοάς έντελως στην τέχη χωρίς να ξε-ρούμα ποθι πηγαίνομας.

'Η Ντόλλυ μάς άπολοτούθεσε σιωπη-λή αορισμένη κάπως, παραξενυμένη για όλα αύτά που συνέβησαν γύρω της.

Κρατούσαμε στα χέρια μας τούς φα-φούς μας, γιατί τό σκοτάδι ήταν πυκνό, και τά περιστροφά μας.

— Τήν ώρα αύτή, μου είπε ο καθη-γητής, μονάγα με τό πιστόλι στο χέρι μπορεί να είνε πανεύς άσφαλής έδω μέ-σα. 'Ο ήλιος άρτος δέν μάς χρημαίνει πείδι. Κι' αύτό γιατί φοβόμαί μήπως πάσομα έπάνω σε τίποτα κακοποιοίς.

'Ο Στήβενς ή θά-τρούπησε στη φωνιά του ή θάξη παταφύσι προχώρισε κάπου...

— 'Ο Στήβενς !... ρώτησαν ή Ντόλλυ έξαφνα. Είνε ο έχθρός σας αύτός κ. καθηγγητά ; Είνε ο άνθρωπος που έβαλε να μου πάμη μακό ;

— Ναι, παιδί μου.

— Είνε κανένας κακοποιός ;

— Κάτι τέτοιο.

— Κάτι χειρότερο, είπα ένώ ξαφηνικά, χωρίς να τό σκεφθώ.

'Ο Ουίλλιαμ όμως έσπασε να θεωρήσθη τό λάθος μου.

— Ναι, φυσικά, είπε, πρόκειται για ένα κακοήγο, για έναν έπιβαστή. Μά πολύ γρήγορα θα τόν βάλουμε στο χέρι...

— Γιατί έβραλε να μ' άρπάξουν ; Τι τού έκαμα ; ρώτησε ή μίς.

— Για να έπιβιάση ίσως τούς γοναίς σας, δεσποινίς, άπηνησαν ο καθηγγητής, ο όποιος ήθελε, φαίνομας, να κρύψη τήν άλήθεια άπ' τήν Ντόλλυ.

'Έξαφνα, ένώ προχωρούσαμε, ο καθηγγητής, ο όποιος προηγείτο, στέθηκε άπότομα και μιά ένναψη να μη προχωρήσομας. Δέν διάκρινα τί συνέβαινε. Σημάθημα να είζα προς τό μέρος του τό φώ ; τού φανού μου, μαζέβιασα. 'Ισως να μήν έπρεπε να διή ή μίς τί συνέβαινε. Διευκρίνα ως τόσο τόν καθηγγητή να σέβη και να κινεζή πάτι. Κατόντι γύρισε πάλι προς τό μέρος μας και μάς είπε :

— Πηλάσε, Τζέφρεϊ... Σέξ μίς, καθήστε λίγο σε μία πέτρα και έξουοραστήτε. (Άπολούθη)

.. Ένα κακοήγο που κρατούσε ένα ρόπαλο στο χέρι...